

han paaviste heller ikke, hvoraf det nærmere skulde fremgaa, at det var upraktisk eller urigtigt at behandle det uden Hensyn til Partistridigheder. Jeg tror at turde sige, at andre Lande have viist os, at man meget vel kan behandle enkelte Spørgsmaal uden Partistrid, og jeg finder det usvarligt, naar man ikke gjør det. De ærede Medlemmer derovre paa den anden Side synes at blive forundrede, maa'se noget stødte over den af mig udtalte Betragtning; men jeg beeder de Herrer læse Betænkningen igjennem, saa skulde De se, at Partistridighederne stikke Hovedet frem næsten paa hver eneste Side af den. Den ærede Ordfører begyndte igaar med den Udtalelse, at det, som Udvalgets Flertal ved denne Leilighed vilde godtgjøre, var, at det ønskede en Systemforandring. Det var mig ikke ganske klart at se deraf, om hans Mening var den, at man vilde gjøre Sit til, saalænge man ikke havde en Regjering af sin egen Midte, at modsette sig alle Forslag, der kom fra Regjeringen, eller om det kun var myntet paa den Betragtning, som han ogsaa gjorde gjældende, at der skulde være en Fællesminister for Forsvarsvæsenet og ikke som nu en Krigsminister og en Marineminister. Dette Spørgsmaal har været behandlet ogsaa under Finantsloven, og skjønt jeg villig skal indrømme, at en saadan Forening kan have sine Fordele, hvis de personlige Egenstaber ere tilstede, kan det dog ikke benægtes, at det altid maa være afhængigt af de personlige Kræfter, der ere disponible, og jeg ser ikke, at der i nærværende Døielik er nogen særlig Grund til at lægge Bægt derpaa, idet der er den ondfeligste Enighed mellem mine to ærede Kolleger og Ministeriet om at betragte Alt, hvad der gjøres for Forsvarsvæsenet, for at være til den fælles Sags, det fælles Maals Opretholdelse, og jeg tror ogsaa, at der i den Henseende ikke er nogen Dissens mellem dem indbyrdes. At der skulde være noget Uheldigt deri, kan ikke godtgjøres ved den Ytring, som den ærede Ordfører brugte, at det saae besynderligt ud, at en Spøfficer og Spøtaten byggede paa Landjorden og Landetaten tilføjs; thi det maa komme an paa, hvor de Kræfter ere tilstede, som overhovedet ere istand til at paatage sig det Arbejde, der udføres, og disse ere nu i alt Besentligt tilstede under Landetaten. Man traf ogsaa frem den hvulende Strid om den Maade, hvorpaa Meddelelserne angaaende Landets Stilling til Udlandet bør ske, hvorom der for Tiden hersker Strid mellem Regjeringen og dette Thing. Det forekommer mig imidlertid, at netop efter den Ytring, som den ærede Ordfører selv brugte, var der ingen Grund hertil; thi, som sagt, om Maalet ere vi jo enige. Dette udtalte den ærede Ordfører selv, og der synes saaledes ikke, dersom man ikke netop stillede sig paa et Partistandpunkt, at have været nogen særlig Anledning til at drage dette Spørgsmaal frem her. Den ærede Ordfører udtalte sig om Formen og mente — (Stemmer: Høiere!) Jeg

kan ikke sraale høiere, end jeg gjør — at man havde konfereret med Conseilspresidenten og valgt den Form, som han ansaa for den rette. Jeg beslager meget, at der skal have været en saadan Misforstaaelse fra det ærede Udvalgs Side, en Misforstaaelse, som er mig saameget mere uforklarlig, som jeg er overbevist om, at mine ærede Kolleger have udtalt sig i den Retning, hvori ogsaa jeg udtalte mig, nemlig, at man ikke fandt det rigtigt at sammenblende begge Lovforslag til eet og derved gjøre det uklart, for hvilken af Delene den ene Minister havde Ansvar og for hvilken den anden havde det. Men det ærede Udvalg maa ikke tro, at jeg kunde lade mig fyldestgjøre af Noget som det, der her er foreslaaet, hvor man sætter et helt nyt Lovforslag som Endringsforslag til et af dem, der foreligge fra Regjeringens Side. Dette holder jeg mig overbevist om, at jeg ingeninde har udtalt mig om; men jeg har udtalt mig omtrent i samme Retning som den, jeg nu har nævnet, og som jeg er vis paa, at mine ærede Kolleger eller i det Mindste den ene af dem har fremhævet for dem. Det vilde næsten forekomme mig at være et barnagtigt Onske af mig eller mine Kolleger, om det virkelig skulde kunne fyldestgjøre os, at man, som sagt, puttede et helt nyt Lovforslag ind istedetfor et af de andre. Dette tror jeg ikke nærmere at behøve at opholde mig ved; men jeg ser deri en Demonstration fra det ærede Udvalgs Side, om just ikke en Bestræbelse efter at skubbe Regjeringsforslaget til Side — en Bestræbelse, som ikke er ganske ukjendt her — saa dog en Konsekvens af det Onske, man har udtalt om at faae en Fællesminister for begge Grene af Forsvarsvæsenet. Naar jeg skal sige, hvad der for mig er den absolute Hindring for at kunne gaa ind paa dette Forslag, som det her foreligger, saa behøver jeg blot at nævne dets § 2, den Paragraph, hvori man har gjort Fordring paa, at der til dette Lovforslag indrykkes et andet Lovforslag om en Formue- og Indtægtsbeskatning, og det ikke alene som en Betingelse for overhovedet at arbejde paa denne Maade, men som en Ting, der skulde fyldestgøres lige strax. Man stiller der en Fordring, som det er umuligt for en Regjering at fyldestgjøre, og man overser aldeles, at det er umuligt — for Tiden idetmindste — at gennemføre et saadant Lovforslag af den ganske simple Grund, at der mangler Bevidsthed i Befolkningen om Nødvendigheden af denne Stat. Jeg anser det for at være den eneste Berettigelse for en Regjering til at kræve, at Befolkningen yder en Skat til et Beløb af 30 Mill. R., naar den erkjender, at Statskassen har den nødvendig, og jeg kommer derved ind paa det Spørgsmaal, som den ærede Ordfører ogsaa omtalte igaar, nemlig hvorvidt det er nødvendigt i dette Døielik og med, hvad der her foreligger, at kræve en saadan yderlig Beskatning af Befolkningen. Den ærede Ordfører maatte erkjende, at der i og for sig ikke var Noget i Veien